

νῶ πολὺ Πόντ. (Τραπ.): *Τδίπ ἐγούλᾱσες* (τδίπ= ἔλως διόλου, τελείως). *Γουλᾱσμένος εἶσαι*. 5) Αἰσθάνομαι τᾶσιν πρὸς ἑμετον, ναυτιῶ Ρόδ. Συνών. εἰς λ. ἄν α γ ο υ λ ι ᾱ ζ ῶ 3. 6) Μεταφ., ἀποστρέφομαι τι ἐξ ἀηδίας Ρόδ. (Σάλακ.) *Γουλγιάζω τὸ φαῖ*. Συνών. ἀ η δ ι ᾱ ζ ῶ, ἄ ν α γ ο υ λ ι ᾱ ζ ῶ 4β. 7) Μεταφ., ἐμφράττομαι, α) ἐπὶ ἀνεμομύλου οὔτινος ἐμφράττεται τὸ στόμιον (ἡ γ ο υ ῶ λ α, τὸ ὅπ. βλ.), διὰ τοῦ ὁποίου κατέρχεται ὁ πρὸς ἄλυσιν σῖτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπ. (Δαιμον.): *Ὁ μύλος ὀυλιάζει ὅτι νά ναι πανισμένο τὸ ἔννημα καὶ δὲ δὸ κόβγει καὶ ἑμίζ ἐκείνη ἰὰ ἡ τρῶπα ποὺ πέφτει τὸ ἔννημα μέσα δὲ δὸ κόβγει δηλαδὴ (πανισμένο = νοτισμένον) Ἀπύρανθ. β) ἐπὶ ἀρότρου, τὸ ὁποῖον ἔχει χαμηλὴν τὴν γ ο υ ῶ λ α ν (τὸ ὅπ. βλ.) καὶ κατὰ τὴν ἄροσιν ἐμφράττεται ἀπὸ τὰ χόρτα τὸ μεταξὺ τῆς γούλας καὶ τῆς βάσεως τοῦ ἀρότρου κενὸν καὶ δυσχεραίνεται τὸ ὄργωμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Ἀμαν εἶναι ἡ οὔλα χαμηλή, ὀυλιάζει καὶ πιάνει ἔτσαιᾱ-δὲ τὰ χόρτα καὶ δὲ διάνει τὸ νί*.*

γουλιάζω (II) Κύθηρ. Λευκ. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ο υ λ ι ᾱ (II) καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ἰ ᾱ ζ ῶ.

Κτυπῶ ἰσχυρῶς ἐπὶ λείου λίθου καὶ τρίβω ἐπ' αὐτοῦ τὸν ὀκτάποδα, ἵνα ἡ σάρξ αὐτοῦ καταστῇ τρυφερὰ καὶ εὐχάριστος κατὰ τὴν μάσησιν ἐνθ' ἄν. Συνών. γ ο υ λ ι ᾱ ζ ῶ (II), σ γ ο υ ρ α ῖ ν ω.

γουλιάζω (III) ἐνιχ. ὀυλιάζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ο υ ῶ λ ο ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ἰ ᾱ ζ ῶ.

Ἐπὶ ζῶων, δὲν δύνامي νὰ μασήσω, διότι κατὰ τὴν μάσησιν ὠρισμένου εἶδους τροφῆς, ἐπικάθεται ἐπὶ τῶν οὐλῶν ἐπίστρωμα τῆς τροφῆς ταύτης καὶ ἐμποδίζει τὴν περαιτέρω μάσησιν ἐνθ' ἄν.: *Ἄμα δρώη τὸ ζωδόβολο ψωμί, ψιλὰ πίτερα πιάνουσι μέσ' ἑς τὰ οὔλια δον. Ἐούλιασε γαί δὲ βορεῖ νὰ μασηῇ Ἀπύρανθ.*

γουλιαμαῖς ὁ, ἥπ. (Κουκούλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ο υ λ ι ᾱ (II).

1) Σωρὸς λίθων. 2) Συνεκδ., μεγάλη ποσότης, πλῆθος: *Ἐπλυνα σήμωρα ἕνα γουλιαμᾱ σκ'τιὰ ἀπ' τοῦ πουργό. Ἐχον ἕνα γουλιαμᾱ κιοὸ νὰ σὶ δῶ.*

γουλιάρεμαν τό, ἀμάρτ. γ'λᾱρεμαν Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ ο υ λ ι ᾱ ρ ε ῦ ω (I).

Τὸ τρώγειν τὰ ὑπολείμματα τροφῆς ζῶων εἰς τὴν φάτνην.

γουλιαρεύω ἀμάρτ. γ'λᾱρεύω Πόντ. (Σάντ.) γ'λιαρεύον Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ο υ λ ι ᾱ ρ ε ῖ ω καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ε ῦ ω.

1) Ἐπὶ ζῶων, τρώγω τὰ εἰς τὴν φάτνην ὑπολείμματα τροφῆς Πόντ. (Σάντ.) 2) Γίνομαι λαίμαργος Ἰμβρ.

γουλιάρης ἐπίθ., Βιθυν. (Παλλαδάρ.) Θήρ. Θράκ. (Σηλυβρ.) Ἰων. (Μπουρνόβ.) Καππ. (Συνασσ.) Κύπρ. Κωνπλ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ. (Οἶν. Σινώπ.) Σκυρ. Χίος — Λεξ. Βάιγ. Αἶν. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. γουλᾱρης Πόντ. (Κερασ. Νικόπ. Οἶν.) γουλᾱρ'ς Πόντ. γουλᾱρ'ς Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) γουλᾱρ'ς Θράκ. (Γέν. Μάδυτ. Σκοπ.) Προπ. (Ἀρτάκ. Κύζ. Πάνορμ.) γ'λιᾱρ'ς Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Αἶν. Ἐπιβάτ. Τσακίλ.) Ἰμβρ. Λέσβ. Λῆμν. Μακεδ. (Χαλκιδ.) Σαμοθρ. χ'λιᾱρ'ς Θάσ. βουλᾱρης Κύπρ. βουλ-λιᾱρης Κύπρ. (Πιτσυλ.) ὀυλιᾱρης Νάξ. (Ἀπύρανθ.) δουλᾱρης Μακεδ.

(Χαλκιδ.) Θηλ. γουλᾱρία Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) γουλᾱρία Πόντ. (Κοτύωρ.) γουλᾱριᾱ Λεξ. Βάιγ. γουλᾱραινα Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) γ'λιᾱρ'σσα Θράκ. (Αἶν.) βουλ-λιᾱρα Κύπρ. Οὐδ. γουλᾱρικο ἐνιχ. καὶ Πόντ. (Οἶν.) γουλᾱρικον Πόντ. (Κερασ.) γουλᾱρ'κον Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) γουλᾱρ'κον Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ο υ ῶ λ α (I) καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ἰ ᾱ ρ ε ῖ ω. Οἱ τύπ. γ ο υ λ ι ᾱ ρ ε ῖ ω καὶ γ ο υ λ ι ᾱ ρ ε ῖ ᾱ καὶ εἰς Σομ.

1) Γ ο υ λ α ρ ᾱ ς, γ ο υ λ ᾱ ρ ε ῖ ω, τὰ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: *Πολὺ γουλᾱρης ἄθροπος! Βιθυν. (Παλλαδάρ.) Μπρέ, τὸ γουλᾱρ' πόσο τρώγ'! Θράκ. (Σκοπ.) Δὲν ἄφ'κι ὁ γ'λιᾱρ'ς μ'δὲ μινὰ β'κίτσα γιὰ τὰ μένα Θράκ. (Τσακίλ.) Εἵντα γουλᾱρης ποὺ ἴσαι, μωρέ! Κύπρ. Πολλὰ γουλᾱρία γυναικα εἴσαι Πόντ. (Τραπ.) || Γνωμ. Τὸν καλομαθημένο γουλᾱρη μὴ δόνε πῆς (= δὲν πρέπει νὰ ἀποδίδωμεν εἰς τινὰ μεμπτὴν ιδιότητα τὴν ὁποῖαν δὲν ἔχει) Θήρ. Τὸ γνωμ. εἰς παραλλαγ. κ. ἄ. Ἀπ' δον γατσίβελον βγάγ'ς, ἀπ' δον γ'λιᾱρ' δὲ βγάγ'ς (εὐκολώτερον δύναισι νὰ λάβῃς κᾶτι ἀπὸ τὸν φιλάργυρον παρὰ ἀπὸ τὸν λαίμαργον) Ἰμβρ. Ἀπ' ἀκριβὸ τρώς, ἀποὺ γ'λιᾱρ' δὲ δρώς (ὅμοιον μὲ τὸ προηγούμεν.) Λέσβ. Ὁ φιλάργυρος δίνει, ὁ γ'λιᾱρ'ς δὲ δίνει (ὅμοιον μὲ τὸ προηγούμεν.) αὐτόθ. || Παροιμ. Ὁ φτειριᾱρης κνήδεκετον κι ὁ γουλᾱρης κοίταζεν (ὁ φθειριῶν ἐκνήθετο καὶ ὁ λαίμαργος ἐθεώρει ἐπὶ λαίμαργου, ὅστις παρανοεῖ πᾶσαν κίνησιν τοῦ ἄλλου, προσδοκῶν πάντοτε νὰ λάβῃ λείχνημά τι) Πόντ. (Σινώπ.) Ἡ σημ. καὶ εἰς Σομ. Συνών. βλ. εἰς λ. γ ο υ λ ᾱ ρ ε ῖ ω.*

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γούλιαρης Ζάκ.

2) Τὸ θηλ. ὑπὸ τὸν τύπ. βουλ-λιᾱρα καὶ ὡς οὐσ., ἡ λαίμαργία Κύπρ. (Πιτσυλ.): *Φάουσαβ, βουλ-λιᾱρα ἔν ἂδδαι πάνω του!*

γουλιαρίζω ἐνιχ. γ'λιαρίζον Θράκ. (Μάδυτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ο υ λ ι ᾱ ρ ε ῖ ω καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ἰ ᾱ ζ ῶ.

Ὁρέγομαι φαγητοῦ τινὸς ἐνθ' ἄν.

γουλιάρικα ἐπίρρ. Λεξ. Βάιγ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ο υ λ ι ᾱ ρ ε ῖ ω ς. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

Λαίμαργως, μετὰ βουλιμίας.

γουλιάρικός ἐπίθ. Λεξ. Βάιγ. Αἶν. Οὐδ. ὀυλιᾱρικο Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ γ ο υ λ ι ᾱ ρ ε ῖ ω οὐδ. τοῦ ἐπιθ. γ ο υ λ ι ᾱ ρ ε ῖ ω. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

1) Γ ο υ λ ι ᾱ ρ ε ῖ ω, τὸ ὅπ. βλ., Λεξ. Βάιγ. Αἶν. 2) Ἐπὶ ἀρότρου, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔνεκα τῆς χαμηλῆς αὐτοῦ γούλας (βλ. γ ο υ ῶ λ α (I) 7) δὲν ἀροτριᾷ καλῶς, διότι κατὰ τὴν ἄροσιν συμμαζεύει εἰς τὴν θέσιν τῆς γούλας παρὰ τὴν βάσιν τοῦ ἀρότρου τὰ ἐκρίζουμένα χόρτα καὶ ἐμποδίζει οὕτω τὸ ὕνιον νὰ εἰσχωρῇ εἰς τὸ ἔδαφος Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Ἀμαν εἶναι ἡ οὔλα χαμηλή, λένε πῶς εἶναι ὀυλιᾱρικο τὸ σύνεργο καὶ ὀυλιᾱζει καὶ πιάνει ἔτσαιᾱ-δὲ τὰ χόρτα καὶ δὲ διάνει τὸ νί*.

γουλιάριν τό, ἀμάρτ. γουλᾱριν Πόντ. (Κερασ.) γουλᾱρ' Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) Πληθ. γ'λᾱρᾱ Πόντ. ἀγ'λᾱρᾱ Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ο υ ῶ λ α (I) καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ἰ ᾱ ρ ε ῖ ν.

